Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 6. Den 15de December 1890. 40de Aargang.

Tale af Ældste J. M. Sjodahl,

holdt i Tabernaklet i Saltsøstaden den 13de September 1890.

Mine Brødre og Søstre! Det har faldt i min Lod i Eftermiddag, at benytte en Del af den Tid, som er bestemt for vor Gudstjeneste, og imedens jeg skal tale til Eder, er det mit inderligste Ønske, at jeg maa nyde Eders Tro og Forbønner, og derved blive i Stand til, formedelst Aandens Inspiration, at omtale saadanne Ting, som kunde være af Interesse og tillige belærende; thi jeg veed, at det er umuligt for en Herrens Tjener at tale fordelagtig til de Sidste-Dages Hellige uden den Helligaands Bistand.

Jeg har for kort Tid siden havt det Privilegium at besøge Palæstina — det „Hellige Land" — hvortil Enhver som tror paa Jesus Kristus saa ofte i Tankerne har henvendt sig og i Fantasien forsøgt at udmale de Steder hvor vor dyrebare Frelser vandrede, medens han udførte sin Mission i denne jordiske Sfære. De præsiderende Brødre ønske at jeg skal berette lidt om min Erfaring og mine Jagttagelser medens jeg var der; men førend jeg giver denne Beretning ønsker jeg at bære mit Vidnesbyrd til Sandheden af Evangeliet aabenbaret gjennem Profeten Joseph Smith. Denne Sandhed er bleven styrket og Vidnesbyrdet forøget paa min Rejse i det langt bortliggende Land, da mine Jagttagelser har stadfæstet Joseph Smiths guddommelige Mission; at han var kaldet og inspireret af Gud til at paabegynde dette store Sidste-Dages Værk.

De fleste af Eder vil uden Tvivl erindre, at for nogle Aar siden blev en af Apostlene i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige sendt paa en Mission til det „Hellige Land", i det udtrykkelige Øjemed, at velsigne og indvie det for Fædernes Indsamling; at Landet igjen maatte blive frugtbart, og Profetierne opfyldte med Hensyn til det adspredte Judæ Hus, som skulde vende tilbage og opbygge og forskjønne de ødelagte Steder.

I Aaret 1840, da Apostel Orson Hyde blev sendt paa denne Mission til Palæstina, var der ikke mange af den kristne Verdens Teologer, som havde den fjærneste Tanke om, at Palæstina skulde

blive et Forsamlingssted for Jøderne. Mange havde vistnok læst i Skrifterne om, at en Indsamling skulde finde Sted i de sidste Dage, men denne skulde efter disse lærde Mænds Sigende forstaaes ved en „aandelig" Indsamling. At Jøderne, som vare adspredte over den ganske Jord, skulde nogensinde vende tilbage og opbygge deres Fædres Land, var Noget, som man heller ikke kunne forvente at ville trænge ind i nogen uinspireret Persons Tanke. Saaledes med Hensyn til at bygge Templer, de skulde ogsaa være „aandelige", og Ingen turde vove at betragte det profetiske Ord anderledes.

Paa en saadan Tid var det som Apostel Orson Hyde blev sendt for at indvie Landet for Jødernes Indsamling, og paa min Vandring igjennem Landet, fra Nord til Syd, havde jeg god Anledning til at opdage Virkningen af den Velsignelse, som blev udtalt af denne Herrens Apostel. Jøderne ere nu i Færd med at samles til deres forjættede Land, ja, det er meget vanskeligt at opdage et Dampskib ankomme til Jaffa uden at det bringer flere jødiske Familjer, der ere bestemte paa at bygge og bo i deres Fædres Land. Himmelens Gud har i Sandhed hørt Apostelens Bøn, og det er et levende Vidnesbyrd til alle Jordens Nationer, at Gud selv har sat sit Segl paa det som blev udført af hans Tjener, der i Lydighed til den Helligaands Inspiration rejste den lange og paa den Tid besværlige Vej for at udføre den Mission, som var bleven ham anbetroet. Broder Hyde rejste ikke til dette Land formedelst menneskelig Visdom: den kristne Verdens Teologer gav ham ingen Ledetraad eller Undervisning angaaende Udførelsen af dette Værk. Verdens lærde Mænd havde ikke engang drømt om, at noget Saadant skulde udføres; det kunde aldrig opkomme i deres Tanker, at Palæstina skulde indvies ved en Herrens Tjeners Bøn, og at det forjættede Land desformedelst vilde blive skikket for det adspredte Israels Indsamling. Aabenbaring og Befaling fra Gud var nødvendig til at udføre et saadant Arbejde; den Almægtige tilkjendegav hvad der skulde gjøres, og Herren anerkjendte Apostel Hydes Mission, hvilket bevises ved det Faktum, at det jødiske Folk fra den Tid begyndte at indsamles, saaledes som det var forudsagt af baade Fortidens og Nutidens Profeter.

Landets Natur- og Vejrforhold er ganske anderledes nu end det var den Gang. Saaledes herskede der forhen stor Regnmangel, og Landet kunde selvfølgelig blot brødføde et ringe Antal Indbyggere; derimod falder nu regelmæssig den tidlige og sildige Regn, som vi vil finde omtalt af Fortidens Profeter, hvilken Kjendsgjerning vi kan visselig henregne til de mange Velsignelser, som Israels Gud tildeler sine Børn paa Forjættelsens Land. Omtrent i Midten af September begynder det at regne. I Begyndelsen kommer der milde og behagelige Regnbyger, hvilke tiltage gradvis, saa at i Løbet af December, Januar og en Del af Februar Maaned regner det, saa at sige uophørlig. I April og Begyndelsen af Maj er Kornet paa Marken modent og færdigt til at indhøstes. Landet er meget frugtbart og frembringer formedelst Herrens Velsignelser, rigelig af sit Skjød, ja, smaa Jordpletter mellem Bjergene frembringer, efter at være opdyrket, en ganske betydelig Afgrøde. Jeg tvivler saaledes ikke paa, at Landet, endskjøndt ganske lille, vil atter blive i Stand til at ernære en lige saa stor Folkemængde, som det gjorde i Salomons og Davids Dage. Paa den Tid antages Indbyggerantallet

at have været mellem fem og seks Millioner.

Muhamedanismen er for Nærværende den mest udbredte Religion i Palæstina. Tyrkerne, saavelsom den største Del af Araberne, tror de Lærdomme, som forkyndtes af Mohamed, og de ere i Almindelighed et meget religiøst Folk, der benytte en stor Del af Tiden til Gudsdyrkelse. Det er derfor meget almindeligt at se dem bede paa Gaderne. Religionens Forskrifter byde Folket at bede fem Gange daglig. De sprede deres Klæder ud paa Marken, bøje sig paa sine Knæ, og fremsige derpaa de Bøner, som Koranen bestemmer. De ere nøjagtige med at vaske deres Legemer til regelmæssige Tider, og ere meget forsigtige i Overholdelsen af den foreskrevne Renselse. De have gode moralske Love; dog er der en Ejendommelighed ved dem, og den er, at Koranen nøje angiver forskjellige moralske Dyder, uden at give tilkjende det egentlige Princip, som foraarsager og bevirker Moralitet Dersom vi, for Eksempel, ønske at vide hvad som er ret eller forkert i nogen særskilt Sag, hvor en Mand har anklaget en Anden, vil man muligvis ikke finde noget særskilt Skriftsted i Bibelen, som kan forklare Sagen hvorom Stridighederne maatte eksistere, men den giver dog Hovedprincipet: „Elsk din Næste, som dig selv," hvilket er i Stand til at dække ethvert muligt Tilfælde. Saaledes er det ikke med Muhameds Lære. I Koranen vil man finde alle Dyder og Udyder nøjagtig specificerede. Uretfærdighed, Stolthed, Løgn, Begjærlighed osv. ere nævnte som Synder, og Kjærlighed, Retfærdighed, Ærlighed osv. ere betegnede som Dyder. Muhamedanerne betragte ikke sig selv under nogensomhelst Forpligtelse til Nogen, der ikke tilhøre deres Tro. De betragte sig selv som de „Trofaste", medens alle Andre ere „Vantro". Dette giver Eder en temmelig god Forstaaelse af mange Karaktertræk hos den orientalske Befolkning.

Den mest fremragende Religion i Palæstina efter Muhameds Lære er den katholske — repræsenteret i to Afdelinger: den romerske og den græske. De ere i Besiddelse af Steder, hvilke ifølge deres Mening ere meget betydningsfulde, idet de ere betragtede for at være hellig Grund. Hundreder, ja Tusinder af Pilegrimme, fornemlig fra Rusland og andre katholske Lande, samles i Jerusalem til en bestemt Tid hvert Aar i den Hensigt at dyrke Gud, og forvente derved at modtage særegne Velsignelser fra ham. Der gjøres i Almindelighed den Paastand, at Stederne, hvor disse Møder holdes, ere netop de Pletter, hvor Jesus blev korsfæstet og begravet, men der er Ingen, som veed dette med Bestemthed. Efter deres Ankomst besøge de den forgyldte Bygning, som er opført paa det Sted, hvor Jesu Gravsted antages at have været. Forskjellige hellige Pletter ere her udpegede, hvilke betragtes med Andagt og Ærbødighed af Mængden som samles til Gudsdyrkelse.

En af de mest nedværdigende Udøvelser, der ofte er forbunden med stor legemlig Skade og i mange Tilfælde medbringer Døden, kan hvert Aar overværes i den hellige Gravs Kirke, ved hvilken Lejlighed der gjøres Forsøg paa at efterligne den Helligaands Udgydelse paa Pintsefesten.

Pilegrimmene højtideligholde denne Tildragelse, og saa begjærlige ere de efter at komme i Besiddelse af den Ild, som de tro kommer ned fra Himmelen, at Nogle undertiden blive dræbte ved det store Virvar og den Trængsel, som ved disse Lejligheder gjør sig gjældende. Det er et meget afskyeligt Skue, at være

Øjenvidne til saadanne ubehagelige Optrin, som religiøs Fanatisme kan foraarsage. Præsten gaar først ind i den lille Kirke, og er øjeblikkelig efterfulgt af en Mængde begejstrede Mennesker. Derefter begiver han sig alene ind i Graven. Gjennem fire smaa Huller i Væggene vil man snart opdage at Ilden begynder at vise sig, hvilket er et Signal for Pilegrimmene, der ere udrustede med Fakler, til i vild Begejstring at styrte frem for om muligt at faa sine Fakler tændte ved den „hellige Flamme", hvorefter disse ere bragte til deres Venner som Tegn paa Hengivenhed.

Tyrkiske Soldater ere satte til at holde Vagt og opretholde god Orden, men undertiden er det en Umulighed begrundet paa den eksisterende Panik ved Forsøget paa at fange Gnister fra den hellige Ild.

Den arabiske Befolkning i Palæstina er en fremadskridende Race, men er meget forsigtig til at tro noget nyt eller ubekjendt. Nogle af dem havde ikke engang hørt om Amerika, og det gik saa vidt, at de spurgte, hvor dette Land var beliggende, hvad Folkeslag beboede det og hvilken Religion var den raadende. Efterat disse Spørgsmaal vare besvarede, trak de simpelthen paa Skuldrene og sagde, at det var for langt borte, ja, saa langt borte, at det ikke kunde begribes. De ere imidlertid villige til at lære, og meget fastholdende i hvad de engang have antaget. Derfor tror jeg, at om et praktisk Arbejde blev udført blandt dem der vilde bevise at der virkelig eksisterede et Folk, som elskede dem og vilde gjøre dem godt, i Overensstemmelse med Guds Vilje, vilde Mange visselig antage Sandheden. Skulde Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige nogensinde blive ledet til at introducere Evangeliet blandt dem paa en praktisk Maade, da tror jeg, at et stort Arbejde kunde blive udført, ikke alene blandt de Indfødte i Palæstina, men i den hele Orient. Vi ville erindre, at der er en antaget Folkemængde af to hundrede Millioner, (Persien, Ægypten og den østlige Kyst af Afrika iberegnet,) der Alle ere mere eller mindre sammenknyttede ved en fælles Religion, og til den uhyre Befolkning tror jeg, at Palæstina er Nøglen. Jøderne, som jeg har sagt, er i Færd med at indsamles, og de vedblive at anraabe deres himmelske Fader om at give dem deres Fædres Land. Gud vil visselig høre disse oprigtige Bønner, og have Barmhjertighed med sit Folk.

Mit Vidnesbyrd er, at Tiden nærmer sig for Kristi anden og herlige Tilkommelse, og lad os, mine Brødre og Søstre, berede os for at modtage ham naar han kommer som Kongernes Konge og Herrernes Herre, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Julen i Tyrkiet.

En Jul i Konstantinopel har lige saa mange Forandringer, som en Søndag dersteds. Stadens mest blandede Befolkning fejre denne Højtidsfest paa mange forskjellige Maader. De have ikke mindre end tre Søndage, Muhamedanerne helligholde Fredag, Jøderne Lørdag og de Kristne Søndag, som en Dag for Hvile og Gudstjeneste.

Muhamedanerne tro ikke paa en virkelig Jul, men de højtideligholde en „Bairam", som de benævner den, en

Højtid der har stor Lighed med Julen blandt de kristne Nationer. Denne Højtid indtræffer i Følge Maaneforandringerne, og fejres saaledes ikke paa nogen bestemt Dag i Aaret; men naar Tiden kommer for Festens Jagttagelse hersker der almindelig Jubel, og ikke saa ubetydelige Forberedelser gjøres for en vellykket Overholdelse af samme. Om Dagen skal overholdes paa den rette Maade, saa forskaffes nogle gode Faar, og disse offres tidlig om Morgenen. Derefter foretages en Del Skæring af raat Kjød; et Stykke bliver afskaaret for hver af deres gode Venner og Naboer, og denne blodige Gave overrækkes disse ved et venligt „Bairams"-Besøg om Morgenen paa Højtidsdagen. Det vil erindres, at Svinekjød ikke ansees for passende under nogensomhelst Omstændighed.

Julen blandt de Kristne er ikke paa nogen Maade forbunden med Banen af vor Drabant — Maanen — hvilket er Tilfældet med Muhamedanerne, dog eksisterer der megen Tvivl om den 25de December virkelig er den Dag, som vor dyrebare Frelser fødtes til denne uanseelige Sfære.

I det fjerde Aarhundrede, under Pave Julius I Regjering var en nøjagtig Undersøgelse foretaget af ham; hvilken var bivaanet af lærde Teologer fra Øst og Vest. Følgen af denne Undersøgelse blev, at de, efter en grundig Studering af Censortabellerne i Roms Arkiver, valgte Dagen som nu højtideligholdes. Ingen andre troværdige Beviser kunne opnaaes, hvorfor mange af de store Teologer forlod Mødet i Tvivl og Uvished om, hvorvidt de havde valgt den rette Dag eller ikke. Den armeniske Kirke, der ikke var repræsenteret i Rom ved nævnte Undersøgelse, har fortsat med Traditionen angaaende den store og betydningsfulde Dag, og fejre saaledes den 14de Januar af den gamle Tidsregning.

Den vestre Kirkes Antagelse af en ny Tidsregning, og den græske orthodox Kirkes Fortsættelse af den gamle Regningsmethode foraarsagede straks forskjellige Dage for Julens Højtideligholdelse, saa at de Kristne i Øst har nu en særskilt Jul fra de Kristne i Vest.

Disse Aarsager forklare hvorfor de Kristne i Staden ved Bosporus højtideligholde forskjellige Dage til Erindring om Kristi Fødsel. Tusinder af gode Kristne fra det vestlige Europa fejre den samme Dag og omtrent paa samme Maade, som vi gjøre her, og tolv Dage senere begynde de Troende i den græske Kirke at højtideligholde denne Mindefest med stor Interesse. Ved Midnatstiden tager Højtiden sin Begyndelse; den hilses med Glædesraab blandet med Lyden af Fyrværkeri og Geværild. Der nydes rigeligt af Vin, hvorfor Mændene ofte udebliver fra Frokosten den næste Dags Morgen, skjøndt den gode Husmoder altid ved saadanne Lejligheder har beredt et udmærket Maaltid.

Efter Frokost, som almindeligvis spises ved Solopgang, danne alle Grækerne i den store Stad — og vi ville erindre, at de tælle Tusinder — en Procession ved deres forskjellige Kirker, og med en talrig Præsteskare i Spidsen paradere de i Gaderne — en broget og larmende Skare. Patriarken eller Højpræsten, efterfulgt af et stort Antal underordnede Præster og en Mængde Mennesker, gaar til Sultanens Palads, og fra Gaden velsigner han de Trofastes Overhoved — Sultan Abdul Hamed. Patriarken beder ved denne Lejlighed at Sultanen maa være velsignet af en barmhjertig og kristlig Gud, men til enhver anden Dag beder han til sin

Gud om, at han vil paaskynde Tilintetgjørelsen af de Vantros Regent; han nedbeder over Sultanen Helbred og langt Liv, og Folket siger Amen, og skriver Korset paa deres Bryst for at betegne deres Oprigtighed, medens de i deres Hjerter ønske, at Sultanen var død. Sultanen viser sig aldrig ved disse Lejligheder, og det er sandsynlig bedst for ham, da de fanatiske Grækere blive aldeles forvildede paa deres Julehøjtid; de ere Alle i en patriotisk og religiøs Sindsstemning. Sultanen udsender sin Tjener, der udtrykker Velvilje og Tak til Patriarken for hans Velsignelser, medens Soldater den ganske Dag omringe og bevogte Sultanens Palads, og i store Skarer marschere paa Stadens Gader med glindsen Bajonetter for at hindre Folket, som har udtalt Velsignelser over ham og de Trofaste, fra at gjøre Oprør.

De andre forskjellige Processioner af Grækere gaa til andre høje Embedsmænd af den tyrkiske Regjering, og udtale Velsignelser over dem, i Lighed med den, som oplæses for Sultanen. Efter at disse officielle Julebesøg ere aflagte, gaar Alle til deres respektive Kirker for at rense og hellige sig selv foran deres mange Billeder. I Midten af enhver Kirke er opført et kostbart Alter, og under dette krybe Alle, der lide af de forskjellige Sygdomme, som Mennesket er underkastet, hvorved de paastaa, at erholde en fuldstændig Helbredelse — en Julegave direkte fra Kristus. Tusinder udføre de nødvendige Handlinger foran disse Altere med den største Overtro; og der er almindelig saa megen Trængsel, at ofte Ordstrid forekommer og undertiden haarde Slag.

En anden Scene af Betydenhed er at kysse et meget helligt Billede af Kristus, støbt af ægte Guld. Det ejes af en ikke mindre fremragende Person end deres hellige Patriark. Alle, som kan have Raad til at kysse dette Billede — for det koster ikke saa lidt — vil, efter deres Mening, faa Tilgivelse for alle forbigangne Synder.

Armenierne, hvilke udgjør en betydelig Del af denne Stads Befolkning, har en „stor" Jul og en „lille" Jul; den store Jul er Paaske, og den lille Jul er den aarlige Paamindelsesfest om Kristi Fødsel. Paa den „lille" Jul eller den Højtid, som vi højtideligholde (hvilken er den 14de Januar efter den gamle Tidsregning) har de en munter Tid, da den ikke ansees for at være saa hellig, som deres „store" Jul. Alle Armenierne tilbringe Natten før den første Højtidsdag i fanatiske og ejendommelige Optog og Maskerader. Fattige Børn indfinde sig med forskjellige Slags kulørte Lamper, og Skarer af fattige Mænd spille paa besynderlige musikalske Instrumenter, hvorved de erholde ikke saalidt Penge, formedelst de gavmilde Følelser som brænde i deres Medmenneskers Hjerter paa denne „lille" Jul, der fejres til Minde om en stor Begivenhed.

Den store Højtid eller Armeniernes anden Jul bliver benyttet til at modtage Tilgivelse for begaaede Synder i det forløbne Aar, i Lighed med Grækernes Skik ved Højtideligholdelsen af deres store religiøse Fest til Paamindelse om Frelserens Fødsel, og deres Kirker ere prægtigt dekorerede for Anledningen.

Tusinder af Billeder kysses, og Millioner af Kors ere skrevne paa denne mindeværdige Dag af denne Nation i det fjerntliggende Øst; og Tusinder af Hjerter føle sig lettede fra Syndens Byrde efter disse Tildragelser. — Salt Lake Herald.

Værer ikke hovmodige!

Værer ikke hovmodige i Medgang. Lykkens Hjul ruller stærkt i Dag, men i Morgen kan det vende og standse. Hvad du er i Besiddelse af i Dag kan du gaa Glip af i Morgen. Du kan have et godt Navn i Dag men Bagtalelse staar altid færdig at berøve dig det. Du ved ikke hvad der kan vederfares dig medens du sover. Du kontrollerer ikke den rullende Jordklode og der findes Mange, som ere dine Overmænd. I Virkelighed du er kun et lille ubetydeligt Væsen i det store Verdensalt. Næste Øjeblik kan du være endnu mindre. Alt beror paa Omstændigheder. Du kan være rig for Nærværende, men veed ikke hvor længe du er i Besiddelse af dit Forraad. Mangen en Millionær har endt sit Liv paa Fattighuset. Hvem veed hvad din Skjæbne er. Du er afhængig af en Gud. Din Storhed kan lige saa let forsvinde med Aftenrøden, som den kan gaa op med Morgensolen. Den lille Dreng, som i Dag vælter sig i Dyndet, kan maaske engang blive større end du er. Den pjaltede Tigger, som du i Dag gaar forbi med Foragt, kan let blive din Overmand. Han er fattig for Øjeblikket, men mange unge Mænd have begyndt med kun fem Øre og endt deres Løbebane som rige Mænd. Vær ikke hovmodig, men taknemlig for den Stilling, du indtager. Gaa ikke den Ringe forbi med Haan. Det er ikke altid hans Skyld at han er fattig, og kanske ikke din, at du er rig. Kom i Hu at Modgang vogter paa dig, og en Gang vil maaske Tiden komme, at du vil staa tvivlsom paa Skillevejen til fortsat Fremgang. Du kan let vælge at vandre den forkerte Vej, og den Ringe lige saa let den rette. Det er ikke din Fejl, men Skjæbnens. Tak derfor din Gud for Medgang, og vær ikke hovmodig over hvad Lykken har bragt dig. I Dag rød, i Morgen død. I Dag rig og i Morgen fattig og upaaagtet. Værer ikke hovmodige! — Sv. Härolden.

Fred.

Skal Kjærlighed til mit Fædreland indgive mig Had til andre Mennesker, da er det en uværdig Kjærlighed. Kjærligheden til levende Mennesker er dog langt højere end Kjærlighed til en Jordflæk. At dræbe et Menneske for et Stykke Jord, det er et lumpent Mord, og saadanne Mord i stor Maalestok er Krigen mellem Landene.

Vi skal elske vor Næste — vor Nabo, vort Nabofolk — og ikke ligge i Nabofejde til gjensidig Fordærv og daglig Plage. Hvad opelskes vel ved saadan Fejde? Alle onde Lidenskaber, de være nok saa patriotiske. Hvad dræbes? De ædleste og bedste Evner, et Folk ejer.

Lad det blive slut paa den taabelige Strid om Grændseskjel. Lad os anvende alle vore Kræfter for at fremme almindelig Lykke og Tilfredshed! Nu segner Folkene under Byrden af de unyttige Krigsforberedelser. Der lyder et Jammerraab over Verden: Hvorfor skal denne forfærdelige Tilstand vare ved?

Freden er Guds Velsignelse, — hvorfor skal vi leve under Forbandelsens Tegn? Den væbnede Fred er ingen Fred, det er bare en trykkende Vaabenhvile. Og Trykket er forfærdeligt. — Lister.

Den 15de December 1890.

Et Tilbageblik.

Idet et andet Aar er lige ved at gaa ind i det mægtige Forbigangne, og vi staa paa Dørtærskelen af et nyt Aar bydende Farvel til gamle 1890, ønske vi, førend vi skilles, at gjøre nogle Betragtninger over svundne Dage — udbrede for vort Blik et Panorama af det Arbejde, som er blevet udført i Skandinavien i de forløbne 40 Aar. Vi henlede vore ærede Læseres Opmærksomhed paa den aarlige statistiske Rapport i dette Nummer af „Stjernen". Den udviser visselig ikke et saa stort Antal Hellige i denne Mission, som mange lignende Rapporter have gjort i det Forbigangne, dog er den ganske tilfredsstillende, thi vi have endnu et Medlemsantal af henved 4,000. I det forløbne Aar ere 557 Personer blevne tillagte Kirken ved Daab, og 570 ere emigrerede til Zion. Fra den 30te December 1880 til Dato have 7,305 modtaget Daabens hellige Ordinance, og i det samme Tidsrum ere 6,084 udvandrede fra disse Lande og forenet sig med Guds Folk i Ephraims yndige Dale.

Af den statistiske Rapport over de sidste 40 Aar, hvilken ogsaa vil blive funden i dette Nummer af „Stjernen", vil sees, at siden Evangeliets glade Budskab først lød til Folket i disse Lande ere 40,716 Personer blevne døbte, og af dette Antal ere 20,508 (heri ikke iberegnet, uden i to Tilfælde, Børn under otte Aar gamle, saa vi kunne mindst regne 25,000) dragne bort fra deres Fødeegne og hen til de Helliges Forsamlingssted — Klippebjergenes Dale; 2,184 ere døde forinden de havde dette Privilegium, og deres jordiske Levninger hvile saaledes i deres Fødelande forventende de Retfærdiges Opstandelse. Henved 700 Ældster fra Zion have besøgt disse nordiske Lande og forkyndt Evangeliets Principer til Alle, som ønskede at lytte til Livets Ord. Følgende Bøger og Skrifter have været udgivne: 10,000 Eksemplarer af Mormons Bog, 5,800 Lærdommens og Pagtens Bog, 43,500 Salmebøger (28,500 danske og 15,000 svenske), 45,500 Bibelske Henvisninger, 644,200 forskjellige Skrifter indeholdende Kirkens Lærdomme, 9,000 Katekismus for Børn, 17,000 Advarsels Røst; desuden „Skandinaviens Stjerne", som har været udgivet stadig siden dens første Nummer, den 1ste Oktober 1851, med et Abonnementsantal af fra 850 til 2,000, og „Nordstjernan" der er bleven regelmæssig udgivet siden den 3die Januar 1877, med et Abonnementsantal af fra 800 til 1,000. Trykningen alene for nævnte Bøger og Skrifter har kostet Kr. 126,080.93. Dette er en Del af det Arbejde, som er bleven udført siden Apostel Erastus Snow og hans Medarbejdere Ældsterne P. O. Hansen, J. E. Forsgren og Geo. P. Dykes først betraadte den skandinaviske Jordbund i Maj og Juni 1850 — paa den behagelige Aarstid om hvilken Poesiens Aand bragte en af vore vel bekjendte Digtere til at udbryde:

„Naar Blomsterne yndigt paa Marken staa,
Og Alt af Velsignelse dufte."

Men alligevel er dette kun en ringe Del af den Fremgang, som dette Værk har foraarsaget — den Del, som med Sikkerhed har modtaget Historieskriverens Stempel. Et Arbejde er blevet udført i Bjergenes Dale, der ikke kan

maales med statistiske Beregninger. Tusinder af Børn velsigne i Dag deres Fædre og i deres Hjerter prise den alvise Skaber for Evangeliets Sandheder, som deres Forældre hørte og annammede. Driftige Byer, hvis Befolkning er beskjæftiget med Agerdyrkning, Fabrikdrift, Videnskab, Kunst og Industri, samt Skoler og Læreanstalter for Ungdommens Uddannelse, vil man nu finde i den en Gang golde Ørken; yndige Frugthaver, bølgende Marker og behagelige Hjem møder Øjet, hvor ikke for mange Aar siden — ikke længere tilbage end ved Begyndelsen af den Periode, om hvilken vi skriver — man ene kunde finde, paa disse brændende Salviesletter, den omstrejfende røde Mand og Urskovens vilde Dyr. Vi kunne med Rette sige, at Ørkenen og de tørre Steder, blomstrer lige som Rosen, hvilket vi vil finde meget tydeligt forudsagt hos Profeten Esaias: „Ørken og de tørre Steder skulle glæde sig, og den øde Mark skal fryde sig og blomstre som en Rose. Den skal blomstre frodigt, den skal juble og synge med Fryd, Libanons Herlighed er given den, Carmels og Sarons Pragt; de skulle se Herrens Herlighed, vor Guds Pragt."

Skandinaviens kjække Sønner have taget en virksom Del i dette beundringsværdige Sidste-Dages Drama, og de have i Sandhed udvist stor Opofrelse, dog vide vi, at Ingen kan erholde Velsignelser og gjøre Fremgang uden Opofrelse, og det omtalte Arbejde er ingen Undtagelse. Der har været mange Adskillelser, Bedrøvelser, Prøver og Gjenvordigheder, ja, alt for talrige at nævne; men de, som annammede Evangeliet, gjorde det formedelst Kjærlighed til samme, og ikke for timelige Velsignelser, som Lydighed til dets Ordinancer forventede at ville bringe, nej, de annammede det fordi de vare overbeviste om dets Sandhed, og tog ikke Hensyn til Noget, kun at de maatte have Anledning til at dyrke Gud og have Selskab med hans Folk; de søgte Herren i al Oprigtighed og tænkte kun lidt paa Muligheden af, og meget mindre forlangte, at om nogle Dage blive sendte til de Helliges forjættede Forsamlingssted, og efter deres Ankomst dertil at blive draget Omsorg for, thi de havde et levende Vidnesbyrd om, at Evangeliet er ret, og dets Sandheder vare rodfæstede i deres Hjærter. „Kommme, hvad som komme vil;" de havde faaet Fred med Gud; deres Løn var sikker, og Løftet, som Jesus Kristus gav, er blevet bekræftet i deres eget Liv: „Men søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle og alle disse Ting tillægges Eder."

Se! hvilke Forandringer have fundet Sted i Løbet af de forbigangne 40 Aar. Apostlene Snow, Pratt, Rich, Hyde og Præsidenterne Young og Taylor, samt mange Andre, hvis Navne vi have lært at elske; disse Mænd, hvis Energi for Sandhedens Sag opflammede vore Fædre til at kjæmpe for Dyd og Retfærdighed, slumre nu i Gravens tause Gjemme, men deres Gjerninger og Vidnesbyrd hviske behagelige Opmuntringer til deres kjæmpende Børn, og saaledes endskjøndt døde, tale de endnu — tale ved det Arbejde, som de have udført i Forkrænkelighedens Land; deres Aander virke paa den anden Side af Sløret med ligesaa stor Energi for Guds Sag som nogensinde — for den aandelige og timelige Frigjørelse af Menneskenes Børn. Det evige Evangeliums Lys, og de kostbare Sandheder, som de have tydeliggjort, skinne ligesaa klart nu som de gjorde paa den Tid de levede, og, medens Udsigterne for det Nærværende muligvis ikke synes at være saa lovende, som de have været til forskjellige Tider i det

Forbigangne, gjør alligevel Guds Sag stadig Fremgang; hans Værk tiltager og vokser, og det vil for stedse vedblive at gjore saaledes. Der er nu i disse Lande 67 Missionærer fra Zion, foruden mange af Landets Sønner, hvilke forkynde Evangeliets glade Budskab. Disse Mænd bære Vidnesbyrd om, at Gud har talet fra Himmelen i de sidste Dage; at han har aabenbaret sin Vilje og gjengivet Præstedømmets Magt og Myndighed; at hans Kirke er oprettet med Profeter, Apostler og andre Embedsmænd, ligesom i Kristi Dage; at han har befalet sine Tjenere at gaa ud til alle „Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk" og forkynde „Rigets Evangelium", thi „hans Doms Time er kommen nær." Disse Evangeliets Forkyndere ere her blandt Folket raadende enhver sandhedssøgende Mand og Kvinde at omvende sig fra al Ugudelighed, og blive døbte i Faderens Sonnens og den Helligaands Navn til Syndernes Forladelse, og derefter modtage den Helligaands Gave, hvilken skal vejlede dem ind i al Sandhed; de ere her i det ædle og oprigtige Øjemed at tilraade deres Medmennesker at søge Gud, saa at de kunne undgaa de Straffedomme, som vil komme over de Ugudelige paa Guds bestemte Tid, hvilken er nær for Haanden, og velsignede ere de, som høre og adlyde. Det Forbigangne har været rig paa vigtige Tildragelser, og Fremtiden er fyldt med forunderlige Begivenheder, thi Gud har udrakt sin Haand for sidste Gang til at udføre en mægtig Gjerning blandt Nationerne. Maa det kommende Aar fremskynde hans retfærdige Hensigter!

„Glædelig Jul."

Inden det næste Nummer af „Skandinaviens Stjerne" udkommer, vil vi have haft det aarlige Besøg af den velbekjendte Højtid — Julen — hvorfor vi benytter denne Lejlighed til at ønske alle vore Læsere „en glædelig Jul."

Julen, der helligholdes til Minde om Kristi Fødsel, er seet hen til med Glæde af Unge og Gamle, ja, Rige og Fattige. Alles Hjerter i Hytte og Slot — fra Barnet til Oldingen — glædes i Tanken om denne Højtids Komme; thi med den er forbunden søde Erindringer fra Barndomshjemmet, venskabelige Minder fra Ungdommens Vaar, samt Glæde og Tilfredshed i Manddommens modnere Alder. Familje, Slægt og Venner mødes i behagelige Sammenkomster, i Familje- og Vennekredse samt ved Hjemmets skjønne Arnested; allevegne høres „Glædelig Jul."

Jul! O, hvilken herlig Tid at højtideligholde — Guds enbaarne Søns Komme i Kjødet. — Vor dyrebare Frelsers Fødselsdag! Vi kan ikke undres over, at naar denne Højtid nærmer sig: Menneskenes Hjerter blødgjøres, Barmhjærtighedens Haand udrækkes og Kjærlighed og Medlidenhed til vore Medmennesker udvises, thi hvo kan tilbageholde fra deres nødlidende Brødre og Søstre Gavmildhedens Haand, naar man tænker paa den Kjærlighed og Opofrelse, som blev udvist af ham, der var svøbt i Klude og lagt i Krybben i en Stald, i den lille Stad Bethlehem i det fjærntliggende Judæa for henved 1900 Aar siden.

Da denne Højtid fejres i en hellig og betydningsfuld Erindring: om Menneskeslægtens Frelsers Komme til denne jordiske Sfære, — uagtet det ikke kan bevises at den 25de December virkelig er Dagen, paa hvilken Kristus er født — bør vi højtideligholde denne Fest paa en passende Maade. Julen bliver vistnok af de fleste

Mennesker i disse Lande mere misbrugt og vanhelliget end nogen anden af de saakaldte kristne Højtider; thi Drukkenskab og Gudsbespottelse er mere almindelig i den saakaldte Juleuge, end paa nogen anden Tid af Aaret, men dette forhindrer ingenlunde de Sidste-Dages Hellige fra at benytte Tiden saavel til Bøn og Taksigelse, som til Glæde og uskyldige Fornøjelser.

Det er, i Følge vor Mening, netop en passende Tid at opsende Taksigelser til Alfaderens Trone for den Faderkjærlighed, som vor himmelske Fader har udvist til sine Børn ved at sende sin enbaarne Søn til denne Jord for Menneskeslægtens Frelse, og til mere end almindelig at overveje vor dyrebare Frelsers vigtige Mission, og de herlige og evige Principer, som han lærte til Frelse og Salighed for alle Mennesker.

Sidste-Dages Hellige! Maa den tilstundende Højtid blive en sand Julefest; maa I glædes i hinandens Selskab ved at lade Broder- og Søsterkjærligheden brænde i Eders Hjerter; maa Sandhedens Smil omslynge Eders tilfredse Ansigter; maa Glæde, Renhed og Festlighed gaa Haand i Haand med Afholdenhed; maa Tro, Haab og Kjærlighed, hvilket er Kjendetegnet paa Kristi Evangelium, omringe ethvert festligt Bord og hvile over enhver Familje-Arne; maa Venlighed og broderlig Kjærlighed blive en gjensidig Mægler og Monarch over Alle; maa Fattigdom prise den gavmilde Rigdom, og gavmild Rigdom erindre Fattigdom; maa vor Jubelsang blive tonet med Renhed og Kyskhed, og i Uskyldighed blive tempereret med Bøn og Taksigelse, og medens Tilfredshed, Glæde og Taksigelsens Melodier lyde fra ethvert Hjerte og Hjem, maa hver Tunge udbryde og hver Sjæl gjentage: „Ære være Gud i det Høje! og Fred paa Jorden! og i Mennesker en Velbehagelighed."

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste F. C. Mickelsen er herved løst fra at virke i Aarhus Konference og beskikkes at arbejde i Aalborg Konference.

Edward H. Anderson,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Uddrag af Korrespondance.

Præsident O. H. Berg siger i et Brev dateret Christiania den 28de November: „Jeg har i den senere Tid bekjendtgjort i Aviserne, at forskjellige Emner vilde blive behandlede i vore Forsamlinger, hvilket har bragt fuldt Hus af opmærksomme Tilhørere. Sidste Søndag talte jeg over Emnet: „Livet efter Døden."

Præsident N. Frederiksen skriver fra Aarhus den 4de dennes: I Selskab med Ældste F. C. Mickelsen besøgte jeg Grenaa sidste Lørdag og Søndag. Grenaa er beliggende ca. otte Mil fra Aarhus. De Hellige i denne Egn har hidindtil tilhørt Aarhus Grén; de have saaledes ikke haft Anledning til at lytte til Ældsternes Raad og Instruktioner saa ofte, som kunde have været ønskeligt, da Missionærerne kun have besøgt dem af og til. Efter at have taget Omstændighederne i Betragtning, organiserede vi en Grén derstedš med Ældste F. C. Berthelsen som Forstander. To velbesøgte Møder vare afholdte i Grenaa sidste

Søndag, og den følgende Dags Aften afholdt vi en udmærket Forsamling i Nabolaget. Jeg forventer, at den nye Grén vil bidrage meget til at forene de Hellige og udsprede Evangeliets Principer i Grenaa og Omegn. Vi have nu fem Gréne i denne Konference: Aarhus, Odense, Horsens, Randers og Grenaa."

Fra Orienten.

Vi indrykke fra »Mill. Star.« følgende interessante Brev til Præsident Brigham Young, dateret Aintab, Alleppo Villayet den 30te Oktober 1890:

Efter at have rejst betydelig i de sidste to Maaneder, ønsker jeg at give Dem en lille Beskrivelse over den Lykke og Modgang, som jeg har mødt ved at forkynde Evangeliet til Folket. Jeg forlod Sivas den 11te dennes og rejste til Aintab for at udføre nogle Daabsordinancer. Paa min Gjennemrejse besøgte jeg flere store Byer og opholdt mig en kort Tid i hver af dem. Jeg havde saaledes Lejlighed til at bære Vidnesbyrd om Evangeliet til mange Mennesker, og fandt Nogle, som i Oprigtighed syntes at søge efter Sandheden. Blandt de fornemste Steder, som jeg besøgte vare Ceserea, Tarsus, Adana og Marash. Det traf sig, at jeg opholdt mig i Ceserea om Søndagen, og jeg benyttede Anledningen til at besøge nogle af de protestantiske Kirker. I en af disse Kirker havde jeg en Samtale med en Præst. Samtalen varede i en Time og overhørtes af en stor Forsamling. Præsten, der ikke var i Stand til at bevise sine Lærdomme med Bibelen, indbød mig slutteligt til at spise til Middag (antagelig for at vi skulde komme bort fra hans Faar). Efter Middag gik jeg tilbage til Hotellet, hvor jeg opholdt mig, og havde i Løbet af Dagen Besøg af Flere, som havde overhørt vor Samtale; de ønskede at høre mere angaaende de Principer, som jeg havde omtalt, og Resultatet blev, at mange Fordomme bleve bortfjernede, hvilke de vare komne i Besiddelse af ved at læse Aviserne, der i de sidste otte à ti Maaneder have publiceret flere falske Rygter angaaende os. Mange ønskede, at jeg fremdeles skulde opholde mig i Byen, eller love at Nogen vilde komme, som kunde opholde sig der og belære dem om Livets Vej. Jeg opholdt mig seks Dage i Adana, og fandt Nogle, som for et Aar siden havde talt med Præsident Hintze. De vare interesserede i Evangeliet, men paa Grund af deres naturlige Frygtagtighed ere de tilsyneladende bange for at slutte Pagt med Herren, førend Nogen kan vedblive at opholde sig der og styrke dem i Troen.

Paa Grund af Kolera i Aleppo var Vejene spærrede mellem Adana og Aintab, og jeg var derfor nødsaget til at fortsætte Rejsen via Marash. Jeg ankom dertil den 4de dennes, og blev strax arresteret af Politiet, uden nogen anden Klage var fremlagt imod mig, end at jeg var mistænkt for at opirre Armenierne til Krig. Mine Bøger bleve tagne fra mig for Undersøgelse. Heldigvis tilbød Hotelværten, hvor jeg opholdt mig, at gaa i Kaution for at jeg vilde møde i Retten naar det var forlangt, hvilket Tilbud Øvrighederne modtog. Jeg havde saaledes Frihed til at besøge Folket i de ti Dage, som jeg maatte oppebie Forhøret. Jeg bar mit Vidnesbyrd for

Mange, og det lykkedes mig at vende Nogles Opmærksomhed til de sande Principer. Jeg indlemmede en Mand i Kirken, som for mange Aar siden havde prædiket Kristendommen, uden selv at have tilhørt noget særskilt Trossamfund. Den 15de dennes blev jeg forhørt, men Intet kunde bevises imod mig, som kunde fortjene Straf, hvorfor Dommeren lovede at sende mig til Aintab, for der at blive sat paa fri Fod — saaledes antog jeg det. I Overensstemmelse hermed paabegyndte jeg Rejsen til Hest, ledsaget af en Politiembedsmand og ankom til Aintab den følgende Dag. Jeg var straks overleveret til Politiet, og til min store Forundring fandt jeg ud, at istedetfor Frikjendelse var Dommerens Befaling, at jeg skulde sendes til Alleppo, Hovedsædet i Villayet. Her var jeg ikke tilladt at stille Kaution; efter at have været indspærret i Fængsel for to Nætter og en Dag, var jeg under Opsyn af to Embedsmænd sendt til Alleppo, hvortil jeg ankom efter tre Dages Rejse og var straks overgivet til Paladset. Mine Bøger vare nøje undersøgte og Klage oplæst imod mig. Men da intet kunde bevises imod mig, blev jeg frikjendt. Ved at adspørge Dommeren om Aarsagen til min Arrest, svarede han, at det var i Grunden Intet, simpelthen en Regjeringssag, som ikke kunde forklares. Saaledes — efter sytten Dages Varetægtsarrest — var jeg atter en fri Mand. Jeg opholdt mig kun en Dag i Alleppo, og ankom hertil den 24de dennes, og fandt de Hellige i bedste Velgaaende; beskjæftigede med at lære vore Venner om Livets Vej. Her er to Personer, som snart vil blive døbte — de have betalt deres Tiende regelmæssig hver Uge for flere Maaneder.

Jeg formoder, at De ere bekjendt med at vi behøve mere Hjælp i den tyrkiske Mission, thi Folket er interesseret i at blive bekjendt med vore Lærdomme. Flere Missionærer og en Del Bøger og Skrifter vilde være af stor Assistance for Værkets Forfremmelse. Her er mindst fire gode lokale Ældster, der ere villige til at opofre deres Tid i Evangeliets Tjeneste, men paa Grund of timelige Omstændigheder kan de ikke forlade deres Familjer for Nærværende. Disse Brødre have været vel underviste i Evangeliets Principer, og ville være i Stand til at gjøre meget Godt. Det synes at være besværligt for Ældsterne fra Utah at udholde det herværende Klimat, saavelsom andre Hindringer, der ere mødte i dette Land.

For Nærværende ere vi i stor Forlegenhed for Bøger og Skrifter i det tyrkiske Sprog. Vi ere i Stand til at oversætte eller skrive det Forønskede, men mangler de nødvendige Midler til at dække Udgifterne, forbundne med Udgivelsen, saavelsom Rettighed til at forhandle Bøger og Skrifter, da der ikke er Trykkefrihed i dette Land. Her er Mange, som ønske at læse Mormons Bog, og jeg tror, at om den blev udgivet i det tyrkiske Sprog, vilde det være en udmærket Hjælp til os.

Vi ere interesserede i vore Medmenneskers aandelige Vel, og bede i Oprigtighed om Assistance, samt haabe at Gud vil opreise trofaste Arbejdere i denne Del af hans Vingaard. Vi ønske at blive erindrede i de Helliges Tro og Bønner; at Gud vil velsigne og dygtiggjøre os til at udføre det Arbejde, hvortil vi ere kaldede. Deres i Evangeliet forbundne,

Frederik Stauffer.

Hør, hvor Juleklokken ringer.

Mel. Israels Haab paany oplives.

Hør, hvor Juleklokken ringer,
Over hele Verden ud,
Bud den atter til os bringer,
Om vor Frelser og vor Gud,
Som til Jorden ned er kommen
For, at bringe Haab og Fred,
Og han vil nu førend Dommen,
Byde os sin Salighed.

Dog til os ej Julen bringer
Større Glæde end vi har.
Juleklokken for os klinger
Altid lige høj og klar;
Thi hver Dag vi gaa paa Jorden
Er for os en Julefest,
Fra den Tid vi døbt er vorden,
Og blev Herrens Nadvergjæst.

Men vi har fra Barndomsstunden
Lært, at elske Juletid,
Da vi sang med Barnemunden,
Om vor Frelser god og blid.
Og vi Alle Minder gjemmer,
Som jo glæde end vort Sind,
Vemodsfuldt de Hjertet stemmer,
Kalder Taaren frem paa Kind.

Dog den Stund da Herren kaaret,
Joseph til sit Sendebud,
Han, som Vidnesbyrd har baaret,
At han talte med sin Gud;
Den Dag er vor største Glæde,
Og vor rette Julefest.
Naar i Pagt med Gud vi træde,
Bliver Sind og Hjerte let.

Skjønnere vil Julen være,
Naar vi Zions Tempel se,
Og kan vandre Gud til Ære,
Langt fra Babels Sorg og Ve.
Da vil Julesangen lyde,
Frejdig fra hver Helligs Bryst.
Naar vi Mørkets Lænker bryde,
Da er Livet skjont og lyst.

Glæd'lig Jul! nu ønskes Alle!
Glæd'lig Jul! hver Sjæl paa Jord
Gid at ingen Taare falde,
Brød ej mangle Nogens Bord;
Men at alle Hjerter sjunge,
Maa fra Aandens dybe Væld.
Glæd'lig Jul! nu Gamle, Unge!
Ret en liflig Julekvæld!

Laura Andersen.

En Zionsældstes Juletanker!

O, kunde jeg som Tanken fly,
Frit over Lande, Hav og By,
Da skulde jeg i fjærne Vest,
Blandt Mine fejre Julefest.

Der er en Plet — et elsket Sted —
Hvor mine Kjære bo i Fred,
Som sikkert nu det Ønske har:
„Gid Fader hjemme hos os var."

Det er lidt tungt at tænke paa,
Min Hustru og de kjære Smaa,
Som er berøvet Glæden sød —
En Fader kjær i Hjemmets Skjød.

Men jeg er her med Sandheds Bud
At lære Folket kjende Gud,
Og derfor med Taalmodighed,
Jeg fejrer Jul paa dette Sted.

Statistisk Rapport
over
Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien
fra Aaret 1850 til 1890.

Datum.	Konferencer.	Grene.	Ældst.f.Zion.	Ældster.	Præster.	Lærere.	Diakoner.	Medlemmer.	Totalantal.	Døbte.	Emigrerede.	Udelukte.	Døde.	Ukjendt Opholdssted.
14 Juni 1850	..	...	4	...	...	...	...	....	....	.....	.....	.....	....	....
31 Dec. „	..	...	4	...	...	...	...	....	135	152	17	.....	....	....
16 Nov. 1851	3	12	3	...	...	...	...	....	475	400	.....	60	....	....
12 Aug. 1852	7	...	3	35	25	25	10	941	1036	650	28	50	11	....
6 Okt. 1853	8	48	5	92	76	83	32	1720	2003	1525	195	167	30	166
31 Dec. 1854	9	69	2	107	95	93	53	2099	2447	1528	783	364	36	....
„ 1855	10	79	2	158	98	89	83	2264	2692	897	311	354	27	....
„ 1856	10	94	1	311	118	118	73	2368	2988	1059	113	342	30	278
„ 1857	13	142	3	403	159	140	73	2578	3353	1621	603	529	47	77
„ 1858	14	125	..	492	184	167	88	2778	3709	1038	70	555	55	2
„ 1859	15	145	2	554	191	165	82	2942	3934	929	263	460	40	....
„ 1860	15	145	12	587	185	180	85	3379	4416	1107	240	350	67	....
„ 1861	15	166	14	640	209	211	105	4420	5585	1954	455	305	44	....
„ 1862	15	155	9	595	216	215	97	4677	5800	1977	1177	503	56	26
„ 1863	15	132	10	499	198	210	100	4639	5646	1587	1061	606	57	17
„ 1864	12	93	8	453	175	188	99	4539	5454	1213	601	589	95	120
„ 1865	11	84	23	483	164	190	106	4445	5388	1010	454	580	55	....
„ 1866	11	83	18	458	180	198	87	4036	4959	1269	831	608	74	185
„ 1867	11	78	19	490	165	183	81	4022	4941	881	248	470	68	113
„ 1868	9	70	12	448	163	178	83	3936	4808	1017	622	479	52	....
„ 1869	9	70	16	404	148	152	82	3866	4652	872	463	427	56	82
„ 1870	7	65	15	408	148	167	61	4005	4789	853	275	359	63	19
„ 1871	8	63	13	391	154	146	65	4151	4907	1021	467	332	73	31
„ 1872	7	58	11	400	149	151	68	4049	4817	929	605	337	77	....
„ 1873	7	56	22	371	143	166	73	3896	4649	980	793	340	61	....
„ 1874	7	45	18	364	143	146	65	3812	4530	935	674	299	81	....
„ 1875	7	47	23	374	140	153	69	3732	4468	818	583	241	72	....
„ 1876	7	44	24	385	162	157	63	3770	4537	832	402	236	52	73
„ 1877	7	45	30	419	182	160	72	3929	4762	1056	584	233	50	....
„ 1878	7	46	35	458	184	196	73	4158	5069	1255	589	297	48	14
„ 1879	7	44	47	456	178	198	92	4283	5207	886	368	259	57	65
„ 1880	7	45	56	468	183	209	99	4404	5363	1160	549	336	92	27
„ 1881	7	46	61	376	175	219	87	4390	5247	1088	656	268	62	218
„ 1882	7	45	83	331	183	183	76	4183	4956	990	794	285	77	125
„ 1883	7	44	83	284	144	196	71	3868	4563	851	711	239	70	224
„ 1884	7	43	65	262	131	192	57	3790	4432	767	531	257	66	....
„ 1885	7	44	74	239	127	180	58	3627	4231	567	477	179	38	....
„ 1886	7	43	68	245	135	177	49	3340	4014	605	683	172	45	246
„ 1887	7	44	62	251	138	166	51	3340	4008	664	624	137	48	79
„ 1888	7	45	61	255	131	160	57	3353	4017	644	425	124	45	10
„ 1889	7	44	53	267	127	149	52	3387	3982	572	613	128	35	24
15 „ 1890	7	45	67	272	137	148	45	3299	3901	557	570	115	72	19
Totalsum..............................										40716	20508	12971	2184	2240

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien for Aaret 1890.

Konferencer.	Grene.	Missionærer fra Zion. Overpræster.	Halvfjerds.	Ældster.	Ældster.	Præster.	Lærere.	Diakoner.	Medlemmer.	Total Antal af Medl. og lokale Præsted.	Døbte.	Emigrerede.	Udelukte.	Døde.	Ukjendt Opholdssted.	Konference-Præsidenter.
Kjøbenhavn . . .	6	2	11		42	6	10	3	363	424	76	48	20	10		Aug. S. Schou.
Aarhus	5	1	10		32	8	14	2	285	341	74	98	13	2	4	N. Frederiksen.
Aalborg	3		4	1	18	8	9	2	217	254	43	26	8	3		C. M. Jensen.
Danmark	14	3	25	1	92	22	33	7	865	1019	193	172	41	15	4	
Norge: Kristiania . . .	10	2	9		50	19	26	7	597	699	66	60	15	10		O. H. Berg.
Stockholm	9		10	1	83	58	45	16	1195	1397	182	74	35	20	5	A. P. Anderson.
Gøteborg	7		8		38	28	30	14	428	538	51	54	9	19		A. P. Renström.
Skaane	5		7	1	9	10	14	1	214	248	65	44	15	8	10	T. A. Halgren.
Sverige	21		25	2	130	96	89	31	1837	2183	298	172	59	47	15	
Børn og Andre ikke rapporterede												166				
Totalsum	45	5	59	3	272	137	148	45	3299	3901	557	570	115	72	19	

Boganmeldelse.

En ny revideret Udgave af „En Advarsels Røst" er udkommen. Konferencepræsidenter vil behage at indsende deres Rekvisitioner.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).